

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Monitio V. Vnde poterunt cognoscere, an à dæmone effectus expectetur,
an à natura, an à Deo?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

ita oculos & sensus praestrinxit, ut illi tot
vna mira magnitudinis, & succi plena in vi-
te pulcherrima appaerent, quod ipsorum
adesset. Rei itaq; nouitate cupidi, & ex
crapula sitibundi sumptis suis cultellis expe-
ctabant, ut illos iuberet resindere vvas. Tan-
dem cum istos leuculos aliquamdiu suspen-
sos, in ipsorum vanissimo errore tenuisset, su-
bito in fumum abeunte vite cum suis vuis,
conspelti sunt singuli tenentes loco vua,
qua vnusquisq; apprehendisse videbatur, suu
nasum opposito superno cultello: ita vt si quis
inmemor praecipi dati vvas secare voluis-
set, seipsum naso mutilasset. ¶ Quid plu-
ra? nihil ferè vnquam prestigiatores fa-
ciunt, quin aliquid factu facile, sed quod
difficile sit non facere, à spectatoribus
aut Magiæ studiosis postulent. Veluti
ne personas, quæ apparent alloquan-
tur, vel manum porrigant, ne circulo
pedem cesserant, & similia, quæ tamen,
vt faciunt post illos illecebris demones,
aut varijs terri culamentis, quasi com-
pellunt: Vt de Bauaris adolescentibus
apud Cæsarium legi, & duobus Are-
moris bono loco natis Gentiliaci,
cum puer Lutetia degerem; accidit,
qui ab archihomicida ambo tunc præ-
focati, eo quod circulo pedem extulit-
sent.

*Inunc, atq; animam fraudi committite do-
losa.*

MONITIO V.

*Vnde poterunt cognoscere, an à dæ-
mone effectus expectetur, an à
natura, an à Deo?*

vid. l. 3.
par. post.
q. 3. & 4.
sect. 1.

MONENDI sunt rerum ista-
rum ignari, Vanitatem &
mendacium omne Deo dis-
plicere, qui veritas est: dæ-
moni verò placere, qui mendax est &

A pater mendacij. Beatus vir (ait Psal-
mista a) cuius est nomen Domini spes e-
ius, & non respexit in vanitates & in-
sanias falsas. Vanitatem verò dici quo-
tiescunq; homo facit, vel dicit aliquid,
boni consequendi, vel vitandi cuiuspiã
mali causa, quod vim nullam neq; na-
turalem, neq; supernaturalem obtinet
ad effectum intentum verbi gratia si
quis in flumine seminet, vel litus aret,
dicendus est vanitatem operari, eo
quod arandi & leminandi finis seu ef-
fectus est mellis & fructus perceptio,
quem finem hæc eius actio nequit con-
sequi. ita si quis vt capitis dolorem
pellat, fascia linea, vel cartula alba cin-
gat tibiam, aut ægrum inter sarment-
tum diffusum perducatur, vel palmo cin-
gulum ægri metiatur, clarum est has
actiones esse vanas & superflitiosas,
quia nullam vim habent ad humor em-
noxium capiti molestum inde expel-
lendum. Contra si applicetur capiti
aqua rosacea, vel ad bilis expulsio-
nem rubarbarum prabeatur, vel ad fle-
gmata capite educenda per sternuta-
tionem comedatur sinapi, non erit va-
na obseruatio, sed licitum remedium,
quia natura ad hoc vim hiscerebus in-
seuit. Sic etiam verba nulla vim natu-
ralem habent aliquid efficiendi more
agentis phylisicid quædam verba vim
habent operandi ex instituto Dei, &
iste effectus est supernaturalis: quædam
non tam vim habent supernaturaliter
operandi, quàm putantur ab imperitis
habere. Prioris generis sunt verba Sa-
cramentorum, nempe collationis bap-
tismi, consecrationis Eucharistia, a b-
solutionis peccatorum, &c, hæc verba
licite vsurpantur à Sacerdotib. ad effe-
ctum, cuius causa Saluator noster illa
instituit. Verum si quis hæc verba alio
ad aliam intentionem siue finem pro-
ferens transferret, eorum vsurpatio

facile-

facrilega, vana & superstitiosa foret, quia ad hunc effectum vim supernaturalem ea verba non acceperunt. Vana quoque est prolatio aliorum verborum, quæ non est ex usu Catholice Ecclesie recepta. Si quis itaque vana huiusmodi, vel verba vel facta adhibet, superstitiosus est, & diabolicus est effectus operis, quod probatu non est difficile. Effectus iste non est naturalis, quia quæ adhibita sunt media naturalem vim ad eum non habent, nec est miraculosus & à Deo, quia testimonium illi nullum perhibet sacra Scriptura, nec Ecclesie Catholice consuetudo aut doctrina. Procedit itaque ex occulta quapiam spiritualis creature operatione: non Angelicæ, quia Angeli semper faciunt Dei voluntatem, & cum Deo mendacium ac vanitatem omnem detestantur: restat, ut operentur hic cacodæmones, superstitionis inventores & amatores. Quare, qui hæc faciunt, Deum deserunt, & demonis doctrinæ atque imperio se subiciunt, cuius auxilium exposcunt, & opera viuuntur.

MONITIO VI.

Quæ remedia tutissima.

I quis afflictus vel vexatus sit à maleficis seu à dæmonibus eorum opera, & pro remedio vel consilio confessorium consulat: is illum inducat ad remedia Ecclesie consueta, maxime ad emendationem malæ vitæ. Theologi movent, & duo consideranda, Deum qui hæc mala permittit, & diabolum qui mala inferre: nam nihil hic inferre poterit, nisi ille permitteret, nec nocere potest, nisi in quem, ut sciat Deus permittit, nec plus illi ipsi nocere, quam

quantum Deus permittit. Minus longè potest, quam vult, aut iactat se posse. Præclare D. Antonius Magnus: Nos nec eius pollicitationibus credere, nec eius minas formidare debemus. fallit enim semper, nihilque verum promittit. Nam si non in omnibus mentiretur, quomodo talis, & tam infinita promittens, hamo crucis ut draco inuocatus à Domino est, & capistro ligatus ut iumentum, & quasi mancipium fugituum vinculus circulo, & armilla labia perforatus, nullum omnino fidelium deuorare permittitur? Nunc miserabilis, ut passer ad illudendum irruitus à Christo est, calcaneo Christianorum substratus gemit, ille qui vniuersa maria à se absorpta plaudebat: ille qui manu sua terrarum orbem teneri gloriabatur, ecce à nobis vincitur, ecce me aduersum se prohibere non potest disputantem.] Nimirum ligatus est à Deo, macro latronis retusus ab eo per quem, cum quo, & in quo facta, quæ fiunt, omnia. Tibi homo imputa, quod in te possit, quod in te ut possit Deus finit. Si alligatus diabolus est (inquit B. August. ser. 197. de Temp.) quare tantum adhuc proualeat? Verum est fratres carissimi, quia multum proualeat, sed tepidus, & negligentibus, & Deum non timentibus in veritate dominatur. Alligatus est enim tanquam catenus innexus canis, & neminem potest mordere, nisi qui illi se motifera securitate coniunxerit. Iam videtur fratres, quia stultus est homo ille, quem canis in catena postius mordet. Tu te illi per cupiditates & voluptates sæculi (addo peccata, superstitionesve) noli coniungere, & ille ad te non presumet accedere.] eadem habet Casarius lib. 5. miracul. cap. 52. Certè quoad Deum, causæ cur permittat esse solent, vel peccata, vel probitas famulorum eius, propter peccata permittit, ut puniat præterita,

vel vt